

NANA PITZ

Dracula Junior și nestematele blestemate

INTEGRAL

Cuprins

Capitolul 1: Aniversarea	7
Capitolul 2: Vestea	20
Capitolul 3: Călătoria	29
Capitolul 4: Pădurea	35
Capitolul 5: Blajinii	40
Capitolul 6: Acomodarea	50
Capitolul 7: Dezvăluirea	58
Capitolul 8: Povestea	65
Capitolul 9: Jocul de baseball?!	72
Capitolul 10: Sărbătoare	78
Capitolul 11: Misterul copilașilor	84
Capitolul 12: Vin moroii!	91
Capitolul 13: Pâclele	99
Capitolul 14: Proba de foc	106
Capitolul 15: Răpirea	114
Capitolul 16: Căutarea	126
Capitolul 17: Babornița	133
Capitolul 18: Tunelul iubirii	141
Capitolul 19: Peștera dorului	147
Capitolul 20: Reuniunea	158

Capitolul 21: Blestemul	166
Capitolul 22: Îndoiala	170
Capitolul 23: Nașterea	176
Capitolul 24: Ultima dorință	183
Capitolul 25: Evadarea	191
Capitolul 26: Frații	196
Capitolul 27: În zbor	201
Capitolul 28: Balaurul cu cap de lup	208
Capitolul 29: Lupta	213
Capitolul 30: Sfârșitul	219
Capitolul 31: Însmormântarea	225
Capitolul 32: Rămas-bun	231

O după-amiază în care Marea Neagră își merita pe deplin numele. Valurile verzui-întunecate mugeau înspumate înspre țărmul pustiu, copleșite de nori groși, fumurii, încărcați de ploaie. Plaja, cu nisip umed, e pustie. Malul de pământ abrupt, din pământ gălbui bolnăvicios, care se înălța periculos în spatele ei, o proteja de restul lumii, ca pe un secret murdar.

...Din apele învolburate, pline de alge, țâșnește, răsuflând greu, un tânăr cu părul blond, lung până la umeri. Este desculț, din pantalonii albi i-au mai rămas niște zdrențe, iar cămașa, cândva albă, îi dezvelește pieptul plin de zgârieturi și vânătăi. Se târăște prin apa rece până ajunge la mal, apoi se prăbușește, capitulând pe nisipul aspru, amestecat cu cioburi tăioase de scoici.

Cu ultimele puteri, desface pumnii și lasă să-i cadă din palme câteva pietre strălucitoare, de mărimea unor monede. Nestematele, bine șlefuite, aruncă scântei verzi ca otrava, roșii sângerii, galben palide sau de un albastru intens.

Tânărul scâncește ușor, în timp ce deasupra lui se coboară o ceață groasă, densă, care se risipește, apoi se adună din nou, dând naștere unei siluete mătăhăloase, amenințătoare... Pare o fantomă, dar pentru câteva secunde, un chip de bărbat se conturează: priviri verzi, sălbatice,

părul roșu și încâlcit, buzele strânse în spatele unei bărbi la fel de încâlcite, furioasă.

– E timpul, băiete!, se aude o voce groasă, încărcată de ură.

Silueta fantomatică dispare pentru o clipă, doar pentru a reveni, amenințătoare, chiar în fața tânărului. Îl lovește cu o cizmă butucănoasă în zona dintre gât și umăr, făcându-l să geamă înfundat.

Băiatul blond respiră adânc și ia o piatră roșie și lucioasă în mână. O strânge în pumn, ducând-o la piept, cu ochii închiși. Buzele vinete de frig sunt strânse într-un rictus dureros. Brusc, piatra începe să lumineze strident, iar tânărul o azvârle pe nisip, ca și cum l-ar fi fript. Apoi, privește, cu o fascinație amestecată cu dezgust, cum piatra roșie devine incandescentă, ca o bucată de fier lucrat la forjă, apoi se alungește, se chircește, crește, se umflă, mârâie, se zbate și, într-un final, se lățește epuizată la pământ. Creatura care tocmai s-a născut din mâinile tânărului arată ca o broască râioasă imensă, ca un cadavru de om putrezit, cu piele albăstrie, înghețată și ochii asemănători pietrei din care a apărut.

– E un moroi, suflă îngrozit tânărul. Este un blestemat de moroi!

Moroiul albăstriu, descărnat, se târăște încet înspre el, dar cizma bărbatului fantomatic îl țintește la pământ, strivindu-l.

– Nu asta am cerut! Puterile tale sunt de prisos. Tu îmi ești de prisos, băiete!

O ploaie groasă, fără speranță, îl țintuiește pe tânărul cu plete aurii în nisipul greu, murdar.

Capitolul 1: Aniversarea

Undeva, în Los Angeles

În apusul sângieru, imensul domeniu din Hollywood Hills al domnului D. părea incandescent. Uriașul conac alb, cu zeci de ferestre și balcoane de marmură dantelată, veghea snob parcul cu plante luxuriante, dar și cele patru piscine, dispuse în cruce, care clipoceau azurii sub podurile de marmură. Palmierii impozanți, cactușii și copacii violeți jacaranda ascundeau de ochii curioșilor o cascadă artizanală, care susura lin lângă țarul păunilor.

Era acel moment al zilei când lumea părea să fi încremenit. Nu se auzea nimic, vântul aproape își ținea suflarea, ultimele raze zăboveau, agățându-se cu disperare de ferestrele înalte.

Între arborii de camelie, liliac și magnolie, coborâse deja umbra, iar răcoarea înserării se insinua perfid printre copaci. De craca groasă a unui stejar, atârna, cu capul în jos, un tânăr. Ținea ochii închiși și mâinile încrucișate pe piept. După câteva clipe, acesta răsuflă ușor, se încordă, apoi făcu o răsucire în aer, aterizând în picioare pe iarba imposibil de verde, tunsă perfect. Zâmbi ușor și își făcu vânt pe drumul așternut cu prundiș, sărind din copac în copac, în salturi spectaculoase.

Trecu în grabă pe lângă grădinile cu trandafiri ale mamei sale. Florile, comandate din toată lumea, aveau nume pretențioase,

istorice, care-l amuzau inexplicabil. Rosa Cardinal de Richelieu, Duchesse de Rohan, Madame Hardy, Comte de Chambord, Madame Plantier, Ghislaine de Féligonde, Königin von Dänemark. Mama sa le știa pe fiecare în parte și, când era mic, îl făcea să râdă, prezentându-i-le, cu un ușor accent franțuzesc. Le știa istoria, și locul de proveniență și modul cum trebuie îngrijite. Oricum, pentru el nu erau decât niște trandafiri cu petale dolofane, care acum împânziseră aerul serii cu o vagă mireasmă de dulceată.

Încă două salturi și o prăbușire spectaculoasă pe spate, ajungând exact pe acoperișul de sticlă al unei sere. Aici, tot maică-sa strânsese fluturi exotici din toată lumea, fiind convinsă că poate să-i dreseze. În generoasa încăpere făcută doar din geamuri, o lălăiau toată ziua o grămadă de fluturi, cu aripile mai mari decât palmele lui, mâncând liniștiți nectar de pepene sau felii dulci de pară. El, unul, nu se dădea în vânt după insectele astea, singurii pe care îi admira erau fluturele împărat, cu niște aripi de un albastru metalizat, fluturele cap-de-bufniță de bananier (pentru că îi plăcea numele) și fluturele coada-rândunicii-de-smaragd (un fel de divă verde în lumea fluturilor).

Făcu câțiva pași pe vârfuri, o răsucire și descrie în aer un salt perfect, aterizând pe alea pietruită cu marmură, începând să alerge din nou în forță.

În dreptul garajului alb, mai încăpător decât un hangar pentru avioane, se opri brusc. Porțile deschise ofereau o priveliște de vis pentru orice colecționar împătimit de automobile de epocă, lăsând la iveală piese valoroase. Pe carcasa lor lucioasă se puteau zări simbolurile Mercedes-Benz (meh, nu prea era fascinat de „piesele” nemțești), Jaguar (pe unul dintre astea învățase să conducă), Ferrari (hm, să zicem!), Rolls-Royce (albastru-metalizat, aparținuse nu știu cărui prinț din Monaco și era preferatul lui), Bentley, Maserati, Aston Martin (cel original, care apăruse într-un film cu James Bond), Cadillac, Ford, Chevrolet, Jensen, chiar și

un Hurler 3 1/2 Quadricycle, fabricat în 1899. În mijlocul acestor bijuterii pe patru roți, trona un Lamborghini nou-nouț, înfășurat, ca un cadou, cu o imensă fundă roz.

Cu mâinile în șolduri, băiatul pufni în râs, dând din cap îngăduitor.

– Pe bune, tată, pe bune?

Părul negru, ciufulit și transpirat, îi cădea în şuvițe groase pe ochii de un albastru intens. Tricoul simplu, închis la culoare, i se lipise, umed, de trup, așa că îl ciupi în dreptul pieptului, cu două degete, trăgând ușor de acesta, pentru a se răcori. Apoi, din senin, își lovi fruntea cu palma, și se avântă, ca o pisică îndrăzneță, pe acoperișul garajului, icnind ușor. De acolo, sări într-un mic balcon rotund, de marmură albă, apoi începu să se cațere, cu mișcări precise, pe peretele poros de piatră albă. Vârfurile degetelor și ale tenișilor profitau de cea mai fină firidă a zidului. Ajuns în dreptul unui pervaz de la cel de-al doilea etaj, se încordă, apoi se aruncă, cu capul înainte, pe fereastra înaltă, cu două canturi.

În mijlocul camerei, un bătrân zvelt, cu părul complet alb, îmbrăcat în frac negru și cămașă albă, oftă ușor.

– Domnișorule DJ, părinții dumneavoastră au specificat clar să folosiți ușa, pe cât se poate. Știți că tatăl dumneavoastră nu este un fan al acestui sport... ahem... parkour! Acum, poate preferați să vă împrăștiți un pic!

Bătrânul majordorm făcu un gest discret, sugerându-i să-și schimbe hainele. Pantalonii băiatului erau prăfuiți, iar tenișii din picioare, plini de noroi uscat. DJ zâmbi și se opri în mijlocul camerei, ușor dezorientat, cu mâinile în șolduri. Încăperea enormă, cu pardoseală neagră, din lemn de Mpingo, pe care lui DJ îi plăcea să se dea cu yamba în zilele ploioase, adăpostea mobilele preferate ale unei gamer: un fotoliu confortabil, un ecran tv cu diagonala de 280 de centimetri, o consolă xBox Project Scorpio. A, și desigur, o bibliotecă imensă, de care băiatul nu se atinsese niciodată. În schimb, era ascunzătoarea preferată a bătrânului

majordom, care-și pitea în spatele volumelor groase sticlute cu formă ciudată. Era ca un fel de secret al lor.

– Bătrâne, de când ne știm noi? Adică, avem o istorie împreună... Tu m-ai văzut când eram atâtica și nu voiam să renunț la biberon, ceea ce e, să recunoaștem, mai jenant decât poate fi descris în cuvinte, eu te-am văzut în momentele tale mai puțin bune când, știi tu, tot cu un fel de biberon..., DJ își răsfră degetele de la mână pentru a imita un bețiv.

– Domnișorul DJ, cât chef de vorbă aveți în această seară! Sincer, mi-ar plăcea să stăm la taclale, dar sunteți așteptat. Desigur, mai aveți timp pentru a vă schimba ținuta în ceva mai potrivit cu... evenimentul!

Bătrânul zâmbi cu amabilitate, arătându-și dinții perfecți și falși, dar privirea sa era de neînduplecat.

DJ oftă teatral, aruncându-se în patul uriaș, acoperit cu o cuvertură bleumarin de catifea. Apoi, se rostogoli în imensitatea moale, ca un câțel răsfățat, răvășind toate așternuturile, înainte de a se prelinge lângă dressingul din lemn masiv. După ce privi încruntat zecile de sacouri și cămăși, înșirate impecabil pe ume-rașe, își scoase tricoul, se șterse cu el la subraț și se dădu îndelung cu deodorantul spray, înainte de a-și trage pe el o cămașă albă, de mătase fină.

Își aranjă părul cu mâinile, înainte de a accepta ca majordomul să-i pună un sacou peste cămașă și să-i lege, abil, papionul la gât.

– Merci, omule! Mai ia și tu o pauză...

– Niciodată, domnișorul DJ. Știți ce părere ar avea domnul D despre asta...

– Cui îi pasă ce crede bătrânul? La urma urmei, ești prietenul meu...

– Majordomul, domnule!, îl corectează ferm bătrânul.

– Majordom, pe naiba! De ce nu-i zici direct „dădacă”? Este, oricum, la fel de stupid. Adică, am 17 ani, nu mai am nevoie de ajutor să-mi leg șireturile...

– Știu asta, domnule, doar că domnul D...

– Omule, discuția cu tine nu duce niciodată nicăieri! „Domnul D încolo”, „domnul D încoace”, îl imită DJ, apoi începu să râdă. Scuze, bătrâne, dar trebuie să plec. Să nu uiți ce voiai să-mi spui.

– Oh, domnule, și vă doresc o aniversare cât se poate de fericită!

DJ salută cu o plecăciune exagerată și ieși din cameră, fredonând un cântecel încetișor, printre dinți. Se opri pentru câteva secunde să privească în oglinda imensă, cu sticlă de Murano, atârnată pe chiar peretele din fața camerei sale.

Pe culoarul lung, străjuit de uși înalte, cu tablouri vechi care completau tapetul pretențios, și niște armuri argintii de cavaler, o umbră neagră înainta tăcut, dar DJ continuă să meargă imper-turbabil, cu un surâs șters pe chip.

Umbra îl atacă de la spate cu o sabie subțire, de scrimă. DJ pară cu mâinile goale, apoi smulse o sabie de la brâul unei armuri, înțepenite pe vecie în poziție de dreptți, pe holul interminabil al conacului, și începu să se dueleze. Atacatorul, îmbrăcat la patru ace, cu părul negru, strălucitor, maxilar bine definit și dinți foarte albi, avea ochii protejați de o pereche de ochelari de soare Dolce & Gabbana.

– Hei, tată!

– Hei, fiule!

– Ușor obosit în seara asta?

– Nu fii măgar, DJ, pot să te înving și cu ambele mâini legate la spate...

– Hei, tată... icnește DJ, parând o lovitură din partea stângă.

– Da, DJ...

– Eu... adică noi nu am vorbit niciodată... De fapt, ce voiam să spun este că nu te-am întrebat niciodată ce e în neregulă cu ochii tăi... Adică, ai vreo boală sau ceva sau e doar un trademark, tu fiind o mare celebritate la Hollywood și toate cele?

În realitate, discuția despre ochelarii de soare și, mai ales, motivul pentru care domnul D îi purta TOT TIMPUL, era la ordinea

zilei. DJ știa cât de tare îl irită subiectul pe taică-su, știa, de asemenea, și ce răspuns îi va da la eterna întrebare, dar nu se putea abține. În plus, era amuzant să vadă cum celui bătrân i se umflă brusc vena de pe tâmpla stângă, iar buzele i se albesc subtil de nervi.

– Tu ce crezi, fiule?

– Ce să spun? Nu te-am văzut niciodată altfel... Adică, îți dai vreodată jos ochelarii? Și dacă da, ce se întâmplă atunci? Vine Apocalipsa sau ceva de genul?

– De ce nu încerci să faci tu asta, DJ? Să vedem ce se întâmplă!

Cei doi, tată și fiu, se duelau acum intens, distrugând în goana lor o vază de porțelan, pânza unui tablou cu o scenă de vânatoare și câteva dintre cristalele în formă de lacrimă ale unui candelabru care atârna nevinovat în calea lor. În ciuda loviturilor intense, ambii zâmbeau încântați.

Domnul D se împiedică ușor de colțul unui covor, moment în care DJ îi aruncă sabia din mână, lipind contratățușul propriei arme de gâtul tatălui său.

– Momentul adevărului, tată!

– OK, OK, te-am lăsat să câștigi! Doar pentru că e ziua ta. Dar, crede-mă, fiule, loviturile tale din balestră sunt în continuare jalnice.

DJ dădu ochii peste cap. De când se știa el, taică-su nu-l lăsase niciodată să câștige pe nedrept, fie că era vorba de Bambilici, o cursă de cai sau un turneu de golf, așa că nu putea decât să fie încântat de victoria neașteptată din această seară. Se gândi pentru o clipă cum ar fi să-i smulgă bătrânului ochelarii de pe nas, dar, sincer, nu se simțea pregătit. Adică, omul îi purta de o viață întreagă, cine știe ce naiba ascundea, poate avea un ochi de sticlă scârbos sau poate era, în realitate, un robot și i-ar fi văzut circuitele prin orbitele goale. Ori poate avea ochii în genul sinistru-lui Night King, din „Urzeala Tronurilor”, complet albi, înghețați. DJ avea o listă interminabilă de variante, care de care mai neverosimile. Când era mic, își făcea fel de fel de scenarii în cap, ticluind

planuri năstrușnice pentru a-i smulge de la ochi ochelarii lui tăică-su dar, crescând, și-a dat seama că aceștia fac într-un fel parte din farmecul lui, că sunt o importantă piesă a personalității sale. Adică, acum, se gândea că ar fi dezamăgit să-l vadă fără ochelari, probabil privea sașiu sau avea o conjunctivită sau ceva la fel de banal.

Oricum, faptul că dăduse lovitura la Hollywood era ceva de neînțeles și acum pentru DJ, dacă se gândea că domnul D nu renunța pentru absolut niciun rol la ochelarii de soare. Adică, te-ai fi gândit că nu putea să primească decât roluri de orb sau, în cel mai bun caz, de Terminator, însă domnul D jucase până acum în comedii romantice, SF-uri, o grămadă de filme de acțiune și chiar într-un film de epocă în care acțiunea avea loc cu vreo 100 de ani înainte să se inventeze ochelarii de soare. Producătorii îl voiseră atât de mult pe domnul D în filmul lor încât fuseseră dispuși ca, la post-producție, să-i „îndepărteze” digital ochelarii în fiecare scenă în care apăruse.

DJ văzuse pelicula respectivă și avusese cea mai ciudată senzație: de parcă s-ar fi privit pe el, într-o oglindă din viitor. Așa, fără ochelari, cu ochii ușor adânciți în orbite, albaștri, îngândurați, domnul D părea copia ușor mai ofilită a lui DJ. Și mult mai puțin cool, desigur.

O ușă înaltă, cu canturi argintii, se deschise pentru a-i face loc mamei lui DJ, o femeie statuară, cu părul lung și negru și silueta perfectă pusă în valoare de o rochie de bal verde-smarald. Cu un zâmbet larg, îl îmbrățișă pe DJ, apoi își sărută soțul pe obraz, punându-i în mână două pastile și un pahar cu două degete de whiskey.

– Vitaminele tale, dragule, spuse ea, apoi îi luă cu delicatețe sabia din mână lui DJ. Nu vă mai prostiți! Sunt o mulțime de oameni care vă așteaptă.

– Ok, mamă, mormăi DJ, încercând să se ferească când aceasta începu să-i aranjeze gulerul cămășii.

Intrară împreună pe ușile înalte ale sălii de bal, recent renovată după ideile maică-sii, care își dorește stilul Versailles-*chic*, inspirată de un castel aparent celebru din Franța. Salonul, cu pereți scânteietori din oglinzi, candelabre impozante de cristal și podea lucioasă de marmură, găzduia forfota a mai bine de 150 de invitați, costumați în veșminte de epocă. Doamnele aveau rochii înfioate, cu crinolină, și evantaie pe care le fluturau stingher, bărbații purtau fracuri de catifea, cu pantaloni trei-sferturi și pantofi cu toc pătrat.

Pe scena dintr-un colț al imensei săli, un cvartet de coarde umplea atmosfera cu un ritm săltăreț, medieval.

La vederea membrilor formației, îmbrăcați la fel de caraghios pe cât cântau, DJ izbucni în râs și se întoarse înspre mama sa.

– Mamă, pe bune, nu e un pic cam mult? Adică, temă medievală, șosete ridicole cu dantelă? Și de ce naiba miroase așa a flori și vanilie? Împlinesc 17 ani, nu 200! Ha, ha, ideea ta de petrecere classy mă dă pe spate de-a binelea.

– DJ, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar de data aceasta a fost ideea tatălui tău. Eu m-am ocupat doar de parfumul petrecerii. Sper că îți place, este o combinație de trandafiri și bujori, am comandat special la o parfumerie din Londra. Repet, la ideea tatălui tău! Dacă ar fi fost după mine, îți organizam o petrecere cu taco și bere de ghimbir și ți-o aduceam pe Miley Cyrus să-ți cânte „Mulți ani trăiască!”.

– Aleluia! De ce, tată? De ce mi-ai spulberat visele? Știi că sunt fan Hannah Montana pe viață!, râse DJ, strângându-l ușor pe domnul D de umeri.

– Fiule, seara abia a început, zâmbi tatăl său misterios, îndepărtându-se.

Chiar atunci, în spatele lui DJ săriră doi tineri, purtând costume identice, de catifea albastră, cu gulere exagerate, albe, scrobite, și mâneci largi.

– Omule, taică-tu a avut cea mai tâmpită idee. Bal de epocă, ce naiba? Știi ce greu este să te îmbeți în hainele astea scorțoase? Că despre agățat ceva nici nu poate fi vorba.

– Frățică, ăsta este cel mai tare trend. *Old is the new... new!*, inventă pe loc DJ, dându-i un pumn amical în plex prietenului său.

– Hei, sări celălalt când observă cum era îmbrăcat DJ, nu e corect! Pe noi ne-ai pus să purtăm gioarșele astea care put de parcă ar fi murit bunicul în ele și tu vii la patru ace, zici că te pre-gătești să te însori... sau ceva de genul.

DJ nu-i răspunse, căci privirea îi fugi iremediabil spre o tânără blondă, în rochie roșie. Decolteul adânc îi lăsa la vedere gâtul lung și alb, grațios ca de lebedă, iar ochii îi erau acoperiți, misterios, de o voaletă de plasă fină.

Băiatul se apropie tăcut și, fără să spună nimic, o invită la dans cu o plecăciune dramatică, exagerată. Cei doi se înlănțuiră și începură să se învârtă ușor pe acordurile fine ale unui vals. DJ îi privi intens chipul cu trăsături perfecte. Nu știa precis cine este, dar putea să pună pariu că e actriță. Poate dintr-un serial la modă acum? Poate dintr-o reclamă? La naiba, era frumoasă rău!

– Ce caută o domniță onorabilă ca tine la o petrecere de doi bani ca asta?

Partenera lui de dans zâmbi, ridicând ușor bărbia.

– Toată lumea știe că domnul D dă cele mai tari petreceri de la Hollywood. Iar faptul că fii-su nu este un ratat complet m-a convins.

– Scuze, dar... Ne cunoaștem de undeva? Adică, frumusețea ta teribilă m-a năucit de-a binelea, abia îmi amintesc cum mă cheamă...

– DJ, ce replică ieftină pentru așa o ocazie! Haide, chiar nu știi cine sunt? Am urmat împreună două cursuri anul acesta...

DJ își dădu o palmă peste frunte, înainte de a-i săruta mâna fină.

– Sunt un dobitoc, desigur! Normal că-mi amintesc de tine! Doar că acum, îmbrăcăta așa și cu voaleta asta... Doamne, cât de prost sunt!

DJ începu să râdă, iar fata îi răspunse dezvelind un șirag de dinți perfecți și extrem de albi. O venă fină, albăstrie, îi pulsa delicat pe gât, estompându-se ușor pe linia claviculei.

Băiatul o mai învărti pe misterioasa sa parteneră de două ori pe ringul de dans, înainte ca o durere ascuțită, venită de niciunde, să-i străpungă cerul gurii. Se simțea ca și când ar fi mușcat dintr-o piatră ori ceva greu, dur, l-ar fi izbit cu toată forța în plină față. Reuși să nu geamă, dar duse mâna la gură și se înclină ușor în fața fetei.

– Scuză-mă, te rog!

DJ părăsi în fugă ringul de dans, izbindu-se de perechile care continuau să se învârtă în ritm de vals, încercând să găsească o scăpare, ceva care să-i aline durerea copleșitoare, care-i devora gingiile și dinții. Simți un pumn în spate, așa că se întoarse furios.

– La mulți ani, ratatule imens!

Shawn, un coleg de școală, împopoțonat cu un costum ridicol de stofă grenă, cu guler alb-încrețit, rânjea cu toți dinții, ridicând paharul cu tequila.

– Dă-mi și mie, se repezi DJ, bând dintr-o suflare tot lichidul incolor, care i se încolăci pe loc în stomac, ca un șarpe incandescent și îi arse ochii pe dinătru.

– Oooo, zi așa!, îți era sete, râse Shawn cu nesimțire. Dacă întreabă maică-ta, în paharul ăla era apă plată cu lămâie...

– Cât de stupid poți să fii!, îl admonestă DJ, aparent supărat. În realitate, se bucura. Durerea de dinți îi trecu la fel de brusc pe cât îl lovise.

– DJ, tu măcar ai văzut ce e în piscina ta? Fetele au început petrecerea mai devreme și au rămas toate în bikini...

– Și la ce mai stăm aici? Iisuse, omule!

DJ îl luă pe Shawn de după umeri, apoi înșfăcă o sticlă de șampanie de pe scrinul vintage de lângă ușa de sticlă dinspre piscină.

*

Un pic mai târziu, petrecerea se mutase pe pajiștea din fața vilei albe. Deasupra invitaților, o împletitură savantă de becuțe arunca o lumină caldă, ireală, asupra meselor din lemn alb, cu scaune decorate discret cu panglici colorate. Lângă scena elaborată, înălțată pe un soclu generos de lemn, trei bărbați îmbrăcați în frac vegheau un impresionant bufet suedez.

În mijlocul mesei lungi, trona un platou pe care înțepenise pentru totdeauna, cu un măr în gură, crocant și aburind, un purceluș de lapte. Acesta era înconjurat de platouri generoase cu parfait de caviar cu topping de aur, crab, homar tras în ciocolată, vită japoneză, ouă de prepeliță, ravioli de morcovi cu trufe negre.

Muzica răspânda exagerat de mulți decibeli în noapte. DJ stătea lângă piscina cu apă încălzită, înconjurat de cinci tinere suple, în costume de baie.

– Sincer, fetelor, vă plăceam mai mult în rochiile alea largi, cu crinolină, bravă băiatul, privindu-le încântat.

– Ești un măgar, DJ, chiar dacă e ziua ta, râse una, împingându-l ușor. Dar petrecerea nu-i chiar atât de rea!

– Nu-i rea? Pe bune, despre ce vorbești?, se indignă plin de falsitate DJ. Adică, poți spune despre o petrecere la McDonalds, cu tortuleț, balonașe și Ronald McDonald, că „nu-i rea”? Evenimentul din seara asta cred că merită un calificativ mai bun. Ia, fiți atente la asta! Am fost de curând pe platou, cu taică-miu, și am „împrumutat” niște recuzită de la tipul cu efectele speciale.

Cu un zâmbet misterios, DJ scoase din buzunarul pantalonilor o fiolă mică, cu un lichid albastru. O fată dădu din cap plictisită:

– Aaa, nu-mi spune că e fiolă d-aia care miroase a pârțuri! Adică, pe bune, dacă o spargi aici, în nasul nostru, jur că ne cărăm toate!

– Baby, ai un pic de răbdare, râse DJ. Aici suntem, totuși, la o petrecere selectă!

Băiatul rupse capătul de sticlă al fiolei, apoi o aruncă în piscina din apropiere, în care se bălăceau zeci de prieteni de-ai lui, dar și de-ai părinților. Pentru câteva secunde, nu se întâmplă nimic.

Apoi, apa piscinei începu să bolborosească, din ce în ce mai tare, colorându-se într-un albastru intens. Invitații din piscină țipară încântați. Unii dintre ei, ieșiră confuzi pe margine. Toată lumea aștepta, curioasă. Clocotul rece al apei deveni din ce în ce mai amenințător, până când un jet uriaș, de câțiva metri, țâșni pe neașteptate din mijlocul piscinei.

– Fiți atente aici, țipă DJ la fete, înainte de a se arunca, complet îmbrăcat în piscina bolborosindă, înotând până chiar în centrul ei.

După câteva secunde, un alt jet de apă îl ridică în aer, cu forță, pentru a-l trânti cu un pleosc imens, înapoi, în apa albastră. Ura-
lele și fluierăturile de încântare ale invitaților aproape acoperiră muzica.

– Ce tare!, urlă Shawn, prietenul lui DJ, aruncându-se și el îmbrăcat în piscină. Vreau și eu să mă dau în asta! Este ca un gheizer uriaș de Mentos cu Cola!

Un alt jet de apă albastră îi ridică pe amândoi, atât pe Shawn cât și pe DJ, în aplauzele invitaților. Două dintre cele cinci fete care vorbiseră cu DJ, se aruncară și ele în piscină, împingându-i pe băieți la o parte. Țipară ascuțit când coloana de apă le ridică brusc în aer. Cei de pe margine aplaudau frenetic, în ritmul muzicii.

Ud learcă, cu hainele mustind grele pe el, DJ râdea mulțumit. Apoi, îl remarcă în mulțimea de invitați pe tatăl său, care îi făcu un semn discret înainte de a intra în vilă, pe ușa imensă de sticlă.

Oftând, DJ ieși cu chiu cu vai din piscină și o luă pe urmele tatălui său, scăpând de hainele îmbibate în apă din mers. Nici nu apucă să intre în casă, că bătrânul majordom îi aruncă un prosop imens, înainte de a se înclina ușor în fața lui:

– În prima cameră de baie de la parter vă așteaptă un rând de haine uscate!

– Iisuse, bătrâne, parcă te rugasem să nu mă mai ștergi la fund chiar la fiecare cinci minute. Mulțumesc, totuși, pentru haine!

Majordomul se înclină rigid.

– Domnul D te așteaptă, DJ!